

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy a soudce zpravodaje Jana Filipa a soudců Vladimíra Kůrky a Jana Musila o ústavní stížnosti stěžovatele J. B., zastoupeného JUDr. Monikou Forejtovou, Ph.D., advokátkou se sídlem v Praze 2, Náplavní 2013/1, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. března 2014 č. j. 8 Tdo 174/2014-38, usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. září 2013 č. j. 9 To 324/2013-106 a rozsudku Okresního soudu v Praze-východ ze dne 18. července 2013 č. j. 37 T 115/2013-72, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní soud obdržel dne 8. července 2014 návrh ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), kterým se stěžovatel domáhal zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí obecných soudů, jimiž měla být dle jeho tvrzení porušena jeho ústavně zaručená práva, a to zejména právo na svobodu projevu ve smyslu čl. 17 odst. 1, 2 a 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), právo na spravedlivý proces zakotvené v čl. 36 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva"), a v neposlední řadě rovněž práva vyplývající z čl. 39 a čl. 40 odst. 2 Listiny.

2. Z obsahu napadených rozhodnutí vyplývá, že stěžovatel byl v záhlaví uvedeným rozsudkem Okresního soudu Praha-východ (dále jen "okresní soud") uznán vinným ze spáchání přečinu výtržnictví ve smyslu ustanovení § 358 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "trestní zákoník"), jehož se měl dopustit tím, že opakovaně veřejně a před svědky vulgárně slovně napadal a vyhrožoval zaměstnankyni stavebního úřadu v Mnichovicích. Za uvedené jednání byl odsouzen k restu odnětí svobody v trvání jednoho měsíce, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvanácti měsíců, a dále mu soud ve smyslu ustanovení § 82 odst. 2 trestního zákoníku uložil, aby "nejpozději do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí zaslal poškozené (...) prostřednictvím kurýra kytici o lichém počtu čerstvých rudých růží v množství nejméně patnácti kusů a podepsaný omluvný dopis s následujícím textem: 'Vážená paní P., přijměte, prosím, mou omluvu za mé nevhodné chování, kterého jsem se vůči Vaší osobě dopustil v budově stavebního úřadu dne 3. 4. 2013. Nechal jsem se unést emocemi, a přestože jsem měl dle mého názoru oprávněné výtky k Vaší práci, choval jsem se jako hulvát, za což se Vám velice omlouvám, J. B.!'. Okresní soud dospěl k závěru o stěžovatelově vině zejména na základě výslechu účastníků sporu a přihlížejících svědků, dále pak na základě relevantních listinných důkazů, kterými bylo prokázáno předmětné jednání a související skutkové okolnosti. Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel odvolání, které bylo Krajským soudem v Praze (dále jen "krajský soud") zamítnuto, jelikož se tento plně ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně. Zopakoval závěry stran nutnosti užití trestní represe, jakož i zbytnosti výslechu stěžovatelovy manželky. Na základě stěžovatelova dovolání byla výše zmíněná předchozí rozhodnutí Nejvyšším soudem částečně zrušena, a to konkrétně v části ukládající stěžovateli přiměřenou povinnost k omluvě a zaslání kytice poškozené úřednici, jelikož podle dovolacího soudu nelze vzhledem ke všem zjištěným okolnostem považovat uloženou povinnost za přiměřenou a vyhovující smyslu a účelu podmíněného odsouzení. S ostatními zpochybnovanými závěry soudů předchozích instancí se dovolací soud ztotožnil.

II.

Argumentace stěžovatele

3. Stěžovatel je toho názoru, že intenzita porušení norem podústavního práva v předmětném trestním řízení dosahuje již porušení jeho ústavně zaručených práv. Protiústavnost napadených rozhodnutí spočívá dle jeho názoru především v nesprávné právní kvalifikaci stěžovateli vytýkaného jednání. K tomu, aby soudy popsané jednání naplnilo všechny znaky skutkové podstaty přečinu výtržnictví, by podle stěžovatele musel být čin spáchán s větší intenzitou a především by muselo jít o jednostranné výhrůžky a nikoliv o vzájemnou hádku, kterou navíc poškozená sama vyprovokovala nejen svým jednáním v kanceláři stavebního úřadu, ale především svým profesním pochybením, jež sama před soudem doznala, a kterým stěžovatele i jeho rodinu poškodila. Navíc nebylo jednání, které dle obecných soudů naplňovalo znaky přečinu výtržnictví, dostatečně a přesvědčivě prokázáno a soudy se tak dopustily závažných procesních pochybení. Za tato pochybení je možné dle stěžovatele považovat zejména neprokázání, že by stěžovatel vedlejší účastníci vulgárně urážel a vyhrožoval jí, když obecné soudy vycházely pouze z tvrzení poškozené a jejích spolupracovnic. Obecné soudy také nepřipustily důkaz výslechem manželky stěžovatele, která byla na stavebním úřadě často přítomna jednotlivým jednáním. Vzhledem k nízké společenské škodlivosti stěžovatelova jednání byl pak především porušen princip subsidiarity trestní represe ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku, neboť k nápravě údajného prohřešku by plně postačovalo uplatnění odpovědnosti podle jiných právních předpisů. Konečně, kriminalizováním a následným odsouzením stěžovatele za jeho slovní kritiku představitele stavebního úřadu, jejímž obsahem byl projev nesouhlasu s výkonem státní správy, byla porušena jeho ústavně zaručená svoboda projevu. Stěžovatel se domnívá, že mu, jakožto osobě přímo zasažené úřední činností daného úřadu, náleží právo se k těmto veřejným záležitostem vyjadřovat. Ze všech uvedených důvodů tak stěžovatel navrhl, aby Ústavní soud napadená rozhodnutí zrušil.

III.

Formální předpoklady projednání návrhu

4. Ještě dříve, než mohl Ústavní soud přistoupit k věcnému projednání ústavní stížnosti, musel posoudit splnění podmínek řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí napadené ústavní stížností, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu a contrario), neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva.

IV.

Posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti

5. Ústavní soud po posouzení obsahu projednávané ústavní stížnosti (§ 42 odst. 1 a 2 zákona o Ústavním soudu) dospěl k závěru, že ústavní stížnost představuje zjevně neopodstatněný návrh ve smyslu § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Uvedené ustanovení v zájmu racionality a efektivity řízení před Ústavním soudem dává tomuto soudu pravomoc posoudit "přijatelnost" návrhu předtím, než dospěje k závěru, že o návrhu rozhodne meritorně nálezem, přičemž jde o specifickou a relativně samostatnou část řízení, která nemá charakter řízení kontradiktorního, kdy Ústavní soud může obvykle rozhodnout bez dalšího, jen na základě obsahu napadených rozhodnutí orgánů veřejné moci a údajů obsažených v samotné ústavní stížnosti. Směřuje-li pak ústavní stížnost proti rozhodnutí orgánu veřejné moci, považuje ji Ústavní soud zpravidla za zjevně neopodstatněnou, jestliže napadené rozhodnutí není vzhledem ke své povaze, namítaným vadám svým či vadám řízení, které jeho vydání předcházelo, způsobilé porušit základní práva a svobody stěžovatele, tj. kdy ústavní stížnost postrádá ústavněprávní dimenzi. Zjevná neopodstatněnost ústavní stížnosti, přes její ústavněprávní dimenzi, může rovněž vyplynout z předchozích zamítavých rozhodnutí Ústavního soudu, řešících shodnou či obdobnou právní problematiku.

6. Jako první Ústavní soud posoudil stěžovatelovy argumenty týkající se tvrzené neúplnosti a nepřesvědčivosti dokazování. K těmto námitkám musí Ústavní soud v první řadě připomenout, že z ústavního principu nezávislosti soudů, zakotveného v čl. 82 Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") vyplývá mimo jiné i zásada volného hodnocení důkazů, jež ovládá i trestní řízení, v němž tak je plně v kompetenci obecných soudů rozhodovat o provedení či neprovedení jednotlivých navržených (popř. i nenavržených) důkazů, rozhodovat, které skutečnosti považuje soud za zjištěné a které dokazovat netřeba a v neposlední řadě o tom, zda a nakolik je potřeba dosavadní stav dokazováním doplnit. Ústavní soud je ze své pozice ochránce ústavnosti oprávněn do důkazního řízení zasáhnout pouze v případech zjevných faktických omylů a excesů. Existenci takového excesu však v uvedeném případě neshledal. Obecné soudy nevybočily z procesního postupu stanoveného příslušnými právními předpisy, provedly dostatečné dokazování spolu s předvidatelným a racionálním hodnocením, které bylo navíc řádně odůvodněno. Neobstojí ani stěžovatelova námitka týkající se neprovedení jím navrženého

důkazu, neboť obecné soudy (především soud okresní a krajský) v dané věci dostaly své povinnosti a logicky a srozumitelně zdůvodnily zbytnost provedení důkazu výsledkem stěžovatelovy manželky. V posuzovaném důkazním řízení tak Ústavní soud neshledal porušení principů spravedlivého procesu.

7. Přisvědčit nelze ani té části námitek, směřující proti právnímu hodnocení stěžovatelova jednání jako přečinu výtržnictví. Stejně jako hodnocení skutkových okolností, je i výklad a užití norem podústavního práva úkolem obecných soudů, do něhož může Ústavní soud zasáhnout jen v případech předvídaných ústavním pořádkem. Přezkum Ústavního soudu pak spočívá především v tom, zda soudy podaný výklad rozhodných právních norem je předvídatelný a rozumný, zda odpovídá ustáleným závěrům soudní praxe, zda je smysluplně odůvodněn, případně zda nevybočuje z mezí všeobecně přijímaného chápání dotčených právních institutů, resp. není v rozporu s obecně sdílenými zásadami spravedlnosti. Z napadených rozhodnutí je přitom zřejmé, že obecné soudy při posuzování daného případu dostatečně zvažovaly, zda došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty přečinu výtržnictví, zabývaly se dosavadní rozhodovací činností v dané oblasti a v souladu s ní spolu s dostatečným odůvodněním dospěly k předvídatelnému a z hlediska logiky akceptovatelnému závěru. Pro úplnost lze snad jen doplnit, že formulace skutkové podstaty trestného činu výtržnictví obsažená v trestním zákoníku z ústavněprávního hlediska nebrání nikterak tomu, aby trestní represí byla v případě potřeby postižena jen jedna z několika stran účastníci se veřejné hádky, a to samozřejmě ta její strana, která způsobem vedení hádky, který nemusí být pro všechny účastníky vždy totožný, naplní ostatní znaky uvedeného přečinu, zejména se dopustí hrubé neslušnosti. Ostatní námítky jsou pouhým opakováním stěžovatelovy argumentace, uplatněné před obecnými soudy, s níž se tyto dostatečně, srozumitelně a logicky vypořádaly. Ústavnímu soudu proto nezbyvá než tyto jejich závěry potvrdit jako ústavně přijatelné.

8. To platí i v otázce míry společenské škodlivosti a s ní související otázky dodržení zásady subsidiarity trestní represe, jež Ústavní soud považuje za součást ústavním pořádkem chráněného souboru principů spravedlivého trestního řízení. V obecné rovině tato zásada znamená, že prostředky trestního práva mají a musejí být využity jen tehdy, pokud užití jiných prostředků právního řádu nepřichází v úvahu, neboť již byly vyčerpány nebo jsou zjevně neúčinné nebo nevhodné. Jestliže by obecné soudy neaplikovaly princip subsidiarity trestní represe, ačkoliv skutkové okolnosti svědčí o tom, že k tomu byly splněny podmínky, jednalo by se ze strany obecných soudů o porušení ústavního principu *nullum crimen, nulla poena sine lege* zakotveného v čl. 39 Listiny (srov. např. nálezy sp. zn. I. ÚS 3113/13 ze dne 29. 4. 2014 nebo sp. zn. III. ÚS 934/13 ze dne 20. 2. 2014; dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud však zároveň podotýká, že subsidiaritu trestní represe nelze chápat tak, že trestní odpovědnost je vyloučena vždy, kdy paralelně existuje možnost uplatnit odpovědnost dle jiných právních předpisů, už jen proto, že taková paralelní odpovědnost existuje vždy, přinejmenším v podobě občanskoprávních žalob. Trestní represí je možné výše uvedenou argumentací vyloučit pouze v situaci, kdy lze uplatněním jiného druhu odpovědnosti dosáhnout splnění všech základních funkcí odpovědnostního vztahu, tj. funkce reparační, preventivní a popř. represivní (srov. např. usnesení sp. zn. I. ÚS 4676/12 ze dne 28. 1. 2014, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Okresní soud přitom odůvodnil nutnost užití trestněprávní represe tím, že stěžovatel řešil veřejně svůj konflikt s nějakou osobou podobným způsobem již několikrát a v projednávaném případě dosáhla jeho hrubost velmi silné intenzity. Ústavní soud přitom nepovažuje za ústavně nepřijatelnou argumentaci, dle níž dosáhne určité jednání trestněprávní intenzity pro jeho opakování, jež dokazuje neschopnost pachatele vyvarovat se problematickému chování, na první pohled řešitelnému např. prostřednictvím přestupkového řízení. V této situaci tak Ústavní soud uzavírá, že v uvedeném směru neshledal porušení čl. 39 Listiny.

9. Jako poslední musel Ústavní soud posoudit tvrzené porušení stěžovatelovy svobody projevu a kritiky činnosti veřejné správy. Zde lze v obecné rovině souhlasit se stěžovatelem, že svobodu projevu zakotvenou v čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy je nutné považovat v právním pluralitním státě za jednu z nejvýznamnějších politických svobod a za jednu z nejzákladnějších složek obecné svobody jednání vůbec. Jedná se o jeden z konstitutivních znaků demokratické společnosti, ve které je pod ústavní ochranou povoleno svobodně se vyjadřovat a šířit svoje názory, myšlenky i přesvědčení. Přitom Ústavní soud opakovaně zdůraznil, že každý názor, stanovisko nebo kritika jsou, vzhledem k významu čl. 17 odst. 1 Listiny, zásadně přípustným, a omezení této svobody je proto výjimkou, kterou je nutno interpretovat restriktivně a lze ji ospravedlnit jen kvalifikovanými okolnostmi [obdobně např. nálezy sp. zn. I. ÚS 1990/08 ze dne 23. 3. 2010 (N 63/56 SbNU 711)]. Ústavní soud se tak ztotožňuje s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, podle níž se svoboda projevu nevztahuje pouze na informace či myšlenky příznivě přijímané, považované za neškodné či bezvýznamné, ale vztahuje se i na ty, které zraňují, šokují nebo znepokojují, neboť tak tomu chtějí pluralita, tolerance a duch otevřenosti jakožto základní atributy demokratické společnosti.

10. Dle Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva náleží pak zvýšená ochrana a potřeba intenzivnějšího přezkoumávání přijatelnosti zásahů také do tzv. občanského projevu, tedy projevu, který sleduje veřejný zájem a prostřednictvím kterého se jednotlivci vyjadřují o otázkách dotýkající se věcí veřejných. Věci

veřejnou se pak rozumí veškeré agendy státních institucí, jakož i činnost osob působících ve veřejném životě. Při kritice veřejné záležitosti vykonávané veřejně působícími osobami tak platí z hlediska ústavní presumpce, že jde o kritiku ústavně komfortní, jelikož danou kritiku lze mj. považovat za výraz participace a pasivní kontroly členů občanské společnosti na věcech veřejných. Přitom ale Ústavní soud dovodil, že presumpcí ústavní konformity je chráněn toliko hodnotící úsudek, nikoli tvrzení faktů. Pravdivost hodnotového soudu totiž není z povahy věci prokazatelná, a to na rozdíl od tvrzení skutečnosti, kterou v míře, v níž má sloužit za základ kritiky, musí naopak důkazně kritik sám prokázat [obdobně např. nálezy sp. zn. I. ÚS 367/03 ze dne 15. 3. 2005 (N 57/36 SbNU 605) nebo nálezy sp. zn. IV. ÚS 1511/13 ze dne 20. 5. 2014, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>].

11. Stěžovatelovy výroky, představující bezpochyby kritiku činnosti poškozené úřednice, je pak nutné v duchu výše uvedeného, pokud tyto mají vůbec nějaký obsah a nejsou jen bezduchými, hrubě vulgárními urážkami, považovat za hodnotící soudy. Stěžovateli tak lze přisvědčit, že takový projev, vyjadřující hodnotový soud o výkonu veřejné správy, zvláště pak činnosti stěžovatele se bezprostředně dotýkající, požívá v zásadě té nejvyšší možné ústavní ochrany. Ani u takových projevů však výše zmíněné teze nezakládají teorii absolutní ústavní ochrany všem společensky pozitivně i negativně přijímaným projevům, ale pouze těm, které nejsou tak společensky škodlivé, že by zásadně narušily principy fungování demokratické společnosti jako takové. Omezení svobody projevu je pak v ústavní rovině provedeno zejména limitačními klauzulemi zakotvenými v čl. 17 odst. 4 Listiny, resp. čl. 10 odst. 2 Úmluvy. Z nich vyplývají tři podmínky, jejichž naplnění je jak v obecné rovině, tak v každém konkrétním případě nutné pro ústavní konformitu zásahu do svobody projevu. Především se musí jednat o omezení na základě zákona, jeho následná aplikace musí sledovat legitimní cíl a v poslední řadě musí jít o takové omezení, které je v demokratické společnosti nezbytné.

12. Pokud Ústavní soud výše shledal, že stěžovatel byl ústavně přijatelným způsobem odsouzen za přečin výtržnictví ve smyslu ustanovení § 358 odst. 1 trestního zákoníku, je zjevné, že podmínka zákonitosti posuzovaného omezení je v daném případě beze zbytku splněna.

13. Legitimní cíle, jež je možné omezeními svobody projevu sledovat, vyjmenovává samotný čl. 17 odst. 4 Listiny a velmi obdobně i čl. 10 odst. 2 Úmluvy. Obecné soudy, které stěžovatele odsoudily, nicméně explicitně neuvedly žádný z těchto účelů v odůvodnění svých rozhodnutí. To však bez dalšího neznamená, že by se jednalo o rozhodnutí protiústavní. Ze souhrnu všech skutečností daného případu, jakož i obecné právní teorie trestního práva jasně vyplývá, že posuzované omezení, ve formě odsouzení za trestný čin výtržnictví, směřuje proti závažnějším neslušnostem přičítícím se pravidlům občanského soužití a zásadám občanské morálky (srov. např. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3322). Ústavní soud je toho názoru, že takto vymezený smysl právní úpravy je plně podřaditelný pod pojem "mravnost" uvedený přímo v čl. 17 odst. 4 Listiny, resp. pojem "morálka" uvedený v čl. 10 odst. 2 Úmluvy.

14. Ústavní soud přitom samozřejmě nemá v našem ústavním systému roli absolutního morálního arbitra, který by, např. prostřednictvím výkladu pojmu "mravnost", držel ochrannou ruku nad vykonavateli státní moci, jichž by se mohla dotknout kritika občanů, kterým tato státní moc slouží. Jeho úloha směřuje naopak k naplnění ochrany co možná nejširší racionálně odůvodněné ochrany lidské svobody a jejich dílčích aspektů, mezi nimiž hraje klíčovou roli právě svoboda projevu [velmi podrobně jsou uvedené teze rozebrány v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 43/93 ze dne 12. 4. 1994 (N 16/1 SbNU 113; 91/1994 Sb.)]. Uvedené omezení této svobody nutí pak Ústavní soud i ostatní orgány veřejné moci k jeho maximálně restriktivnímu užití, a to především z důvodu jeho charakteru výjimky z obecného pravidla ústavní konformity veřejného projevu, jakož i ze značné neurčitosti pojmu "mravnost", neupřesněné pak příliš v ustanovení § 358 trestního zákoníku pojmem "hrubá neslušnost". Mravností je pak dle Ústavního soudu především nutné rozumět rys jednání, zapadajícího do představ většiny členů určitého společenství o jeho klidném a nenásilném soužití. Taková mravnost je i v moderním pluralitním státě hodnotou, které může, a v určité míře zřejmě i musí, být právním řádem poskytnuta ochrana, nabývající nicméně rozličné a zásadám přiměřenosti podléhající formě. Ústní a především fakticky veřejné jednání s osobami vykonávajícími veřejnou správu potom patří mezi situace, u nichž je bezpochyby racionální trvat na dodržování určitého standardu společenské morálky. Tím je tedy naplněna i podmínka legitimního cíle, který je omezením svobody projevu sledován.

15. K přiměřenosti tohoto konkrétního omezení je pak třeba především konstatovat, že sankcemi, tím spíše trestněprávními, je možné postihovat pouze ta nejzávažnější porušení, která vzhledem ke všem souvisejícím skutkovým okolnostem velmi výrazně narušují klidné a pokojné soužití jedinců a likvidují pozitivní účinky dodržování morálních pravidel v dalších, s klidným soužitím souvisejících aspektech společenského života. Mezi takové lze mimo jiné zahrnout úctu k člověku jako nejvýznamnější společenské hodnotě, či spořádanou výchovu dětí, jež rovněž patří mezi významné, ústavně chráněné hodnoty. Obecně pak platí, že každé subjektivní základní právo či svoboda sebou zároveň přináší odpovědnost za způsob jeho výkonu a hrozbu přiměřené sankce v

případě jeho zneužití. Toto riziko pak nese zásadně každý dospělý člověk, který jemu náležející základní práva vykonává a který si musí jako plnohodnotný člen určité společnosti být vědom nepřijatelnosti posuzovaného chování. Nakonec ani sám stěžovatel se nesnaží vhodnost svého projevu obhajovat, když se za projevené vulgarity v průběhu hlavního líčení omluvil.

16. Zejména u hrubě vulgárních projevů jsou tak právě podstatné konkrétní skutkové okolnosti, za nichž je projev učiněn, a z nichž je třeba odvozovat individuální přiměřenou reakci veřejné moci. Na jednu stranu tak lze připustit, že stěžovatelův projev by z pohledu trestněprávní přijatelnosti s největší pravděpodobností obstál, byv pronesen například v pozdější hodině a zcela jiném veřejném provozu. Ústavní soud však nepovažuje za extrémně puritánský zákonný požadavek, který nutí osoby, zdržující se v ranních hodinách v prostředí veřejnosti volně přístupného úřadu, vyjádřit svou, třeba i oprávněnou kritiku prostřednictvím i nevzdělanému člověku bezpochyby známých slovních opisů a synonym, které nejsou toliko bezobsažnými vulgarismy. Jelikož však stěžovatel vůči poškozené úřednici použil právě takové výrazy, jejichž obsah odmítaly některé svědkyně v průběhu hlavního líčení byť i jen reprodukovat, překročil stěžovatel dle Ústavního soudu významným způsobem mez ústavně chráněné formy veřejného projevu. Ani trestní postih, navíc ryze výchovného charakteru, následující po několikerém minulém stěžovatelově selhání vyhnout se podobnému jednání, nepovažuje proto Ústavní soud za zjevně nepřiměřenou sankci, odporující požadavkům čl. 17 odst. 4 Listiny, resp. čl. 10 odst. 2 Úmluvy. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani stěžovatelova lehce dětinská argumentace, že oprávnění k podobnému projevu mělo vzniknout v důsledku odborného pochybení a zejména hlasitého a provokativního jednání poškozené.

17. Závěrem lze tedy shrnout, že v stěžovatelem namítaných rozhodnutích obecných soudů Ústavní soud nespatriil žádný rozpor či porušení základních práv a svobod a po posouzení všech relevantních námitek stěžovatele se rozhodl ústavní stížnost mimo ústavní jednání bez přítomnosti účastníků podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu odmítnout jako návrh zjevně neopodstatněný.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2014

Jan Filip v. r.
předseda senátu Ústavního soudu
Za správnost vyhotovení:
Jitka Štíhová